

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΜΙΑ ΑΡΧΑΙΑ ΠΟΛΗ ΑΔΙΚΗΜΕΝΗ

Ταξίδι στην πατρίδα και πρώτος σταθμός Αθήνα

Την Αθήνα επισκέπτομαι από το 1955, αλλά -όπως ξέρουμε- μερικά πράγματα δεν αλλάζουν ποτέ. Και τότε, όπως τώρα, φτώχεια, κοινωνική αναστάτωση και διαδηλώσεις στην Αθήνα. Κατοικούσα με τον εξάδερφό μου στη Νέα Ελβετία πάνω στο βουνό και μια μέρα που περίμενα στην Πανεπιστημίου για το λεωφορείο, πέρασαν μερικές δεκάδες φοιτητές κραυγάζοντας το σύνθημα «απεργία συνεχή, να σπουδάζουν και οι φτωχοί!»

Εξήντα χρόνια αργότερα δεν έχει αλλάξει τίποτε, ή μάλλον τα πράγματα έχουν αλλάξει προς το χειρότερο για τη νεολαία και την τρίτη ηλικία, που υποφέρουν τις συνέπειες της πολιτικής και οικονομικής ασυδοσίας. Πρέπει να πω ότι η Αθήνα άξιζε καλύτερης τύχης, αλλά οι απόγονοι του Περικλή φάνηκαν πολύ κατώτεροι των περιστάσεων και κατασκεύασαν μια πόλη υδροκέφαλο, σιβίζοντας πέντε εκατομμύρια κατοίκους της σε τσιμεντένιους περιστερώνες.

Η Αθήνα θα έπρεπε να είναι η πρωτεύουσα της Ευρώπης, αν οι σύγχρονοι Έλληνες είχαν μια στάλα από την φαιά ουσία των προγόνων τους ανάμεσα στ' αυτιά τους και οραματιστές δημοτικούς άρχοντες που θα έφτιαχναν μια σύγχρονη πόλη. Επειδή ο Έλληνας μπορεί να κάνει θαύματα όταν του δοθεί η δυνατότητα.

Η πρώτη βδομάδα μου εδώ ήταν επεισοδιακή και απογοητευτική επειδή ανακάλυψα ότι το νερό βρωμάει χλώριο και δεν πίνεται, κόντεψα να γκρεμοτσακιστώ σε ένα πεζοδρόμιο και ευτυχώς που με συγκράτησε μια νεαρά και γίναμε μαλιά κουβάρια στού «Γερμανού», επειδή τρεις μέρες με παίδευαν για να με συνδέσουν με τηλεφώνο και ίντερνετ.

Όταν παραπονέθηκα για την καθυστέρηση, ο προϊστάμενος του μαγαζιού μου είπε ότι δεν είναι υποχρεωμένοι να μου εγκαταστήσουν τα εξαρτήματα αξίας 120 ευρώ και τού απάντησα πως αν μου το έλεγε εξ αρχής δεν θα τα αγόραζα.

- Και τί θα κάνατε; Με ρώτησε με περίσσιο θράσος.
- Θα τα αγόραζα από μαγαζί όπου θα με εξυπηρετούσαν, τού απάντησα και έμεινε άναυδος. Ίσως για πρώτη φορά άκουγε πως υπάρχουν επιχειρήσεις οι οποίες εξυπηρετούν τους πελάτες τους...

Γνωρίζω συμπάροικους που δεν αντέχουν να ζήσουν στην Αθήνα ούτε 24 ώρες και μόλις φτάσουν στο «Ελευθέριος Βενιζέλος» αναχωρούν για την ιδιαίτερη πατρίδα τους, αλλά η Αθήνα έχει ακόμη τις ομορφιές

της...

Μοιάζει σαν μια ηλικιωμένη αρχόντισσα, που ξέπεσε σε δύσκολους καιρούς, όμως κράτησε τα πιο πολύτιμα κοσμήματά της για να τα καμαρώνει.

Όλη η Ελλάδα είναι πανέμορφη και δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι την επισκέπονται 25 εκατομμύρια ξένοι κάθε χρόνο για να απολαύσουν τα νησιά και τις ακρογιαλιές τους, τα αξιοθέατα, το σουβλάκι, την ελληνική σαλάτα και την σπανακόπιτα. Όμως, μόνο η Αθήνα έχει την Ακρόπολη και το Μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη, τις μυριάδες θέατρα, βιβλιοπωλεία, τις καθημερινές ποιοτικές πνευματικές και καλλιτεχνικές εκδηλώσεις.

Δεν είμαι χαζός να συγκρίνω μια από τις πιο όμορφες πόλεις στον κόσμο, το Σίδνεϊ, με την ταλαιπωρημένη Αθήνα, όμως, ενώ το μετρό της ελληνικής πρωτεύουσας είναι μουσείο και γκαλερί που λάμπει από καθαριότητα, ο υπόγειος κάτω από το κέντρο του Σίδνεϊ βρωμάει από τα ούρα 100 και πλέον χρόνων...

Κάθε μεγαλούπολη έχει τις βρωμογειτονίες της που είναι αναπόφευκτες, αλλά κανείς δεν είναι υποχρεωμένος να τις επισκεφτεί και το ίδιο συμβαίνει στην Αθήνα. Κανείς δεν σε υποχρεώνει να επισκεφτείς γειτονιές της όπου δεν νιώθεις ασφαλής, όμως πως είναι δυνατόν να είσαι επισκέπτης στην Αθήνα και να μην περπατήσεις στις Πλάκας τις ανφοριές, ν' αγοράσεις ένα σουβενίρ στο Μοναστηράκι, να φωτογραφηθείς με τους τσολιάδες στο Σύνταγμα και να πεις καφέ στο Public με την Αθήνα στα πόδια σου;

Οι καφετερίες, οι φούρνοι και τα ζαχαροπλαστεία στην Αθήνα είναι ασυναγώνιστα, αλλά μέχρι τώρα αντιπρόκομαι με επιτυχία στον πειρασμό, λέγοντας «πίσω μου σ' έχω σατανά» όταν βλέπω την απίστευτη ποικιλία από πάστες, πίτες και άλλα πικάντικα εδέσματα.

Το ίδιο στα σουπερμάρκετ, με γευστικότερες λιχουδιές από κάθε γωνιά της πατρίδας μας, αλλαντικά, τυριά και κατεψυγμένα που σε προκαλούν να τα δοκιμάσεις. Όπως και τα φρούτα, που ίσως υστερούν εμφανισιακά σε σύγκριση με το Σίδνεϊ, όμως έχουν άρωμα και γεύση που έχουμε ξεχάσει.

Να γράψω για την τηλεόραση; Εδώ είναι η μεγάλη ντροπή για τους Έλληνες παραγωγούς προγραμμάτων που δεν βλέπονται. Το πιο αξιόλογο στοιχείο της ελληνικής τηλεόρασης είναι οι διαφημίσεις της. Εγώ τουλάχιστον τις βλέπω ευχάριστα επειδή είναι έξυπνες,

καλλιτεχνικά βαλμένες με ηθοποιούς καλύτερους από αυτούς που συμμετέχουν στα δακρύβρεχτα δράματα και τις σαχλές κωμωδίες. Να πω κιόλας πως στην Αυστραλία σπκώνομαι όταν προβάλλονται παιδαριώδεις διαφημίσεις που προσβάλουν τη νοημοσύνη μου; Ένα άλλο πρόβλημα με την τηλεόραση στην Ελλάδα, είναι πως κυριολεκτικά έχουν ξεσαλώσει οι καναλάρες και οι αργυρώνητοι μισθοφόροι τους επειδή πρέπει να πληρώσουν για τις άδειες λειτουργίας τους.

Λένε πως η κυβέρνηση μείωσε σε τέσσερις τους τηλεοπτικούς σταθμούς για να μπορεί να τους... λογοκρίνει, όμως και οι τέσσερις νέοι ιδιοκτήτες πρόσκεινται φιλικά στον Κυριάκο Μητσοτάκη και τη Νέα Δημοκρατία!

Μόνο στην ΕΡΤ βλέπει κανείς ενδιαφέρουσες συζητήσεις και ντοκιμαντέρ, ή κάποιο ποδοσφαιρικό αγώνα σε άλλα κανάλια. Είδα έναν τέτοιο αγώνα ανάμεσα στη Βέροια και μια άλλη μικρή ομάδα, όπου συμμετείχαν πολλοί μετριότατοι ξένοι παίκτες και διερωτήθηκα γιατί δεν υπάρχουν έστω μετριότατοι Έλληνες παίκτες; Είπαμε, πολλά τα στραβά στην Αθήνα, αλλά υπερτερεί σε κάποια πράγματα όπως τη συσκευασία των προϊόντων που αγοράζεις, ειδικά αν είναι για δώρο, ενώ στο Σίδνεϊ στο βάζουν σε μια πλαστική σακούλα...

Στην Αθήνα ασφαλώς υπερτερούν οι γυναίκες της, χωρίς ξυρισμένα κεφάλια, πολύχρωμα μαλιά και καλκάδες στη μύτη, στη γλώσσα, ή δεν ξέρω πού αλλού. Η χειρότερη περίπτωση που είδα, ήταν ένας «καλλιτέχνης» στην τηλεόραση που τα τζινς του ήταν σχισμένα από τα γόνατα μέχρι τον αστράγαλο!

Ξέρω πως θέλετε να σχολιάσω την πολιτική κατάσταση, επειδή η κυβέρνηση Τσίπρα αντιμετωπίζει μεγάλα ζόρια, αλλά θα περιμένω την απόφαση του ΣτΕ για τις τηλεοπτικές άδειες και το τέλος της αξιολόγησης, πριν βγάλω συμπεράσματα.

Όμως δεν μπορώ να μην σχολιάσω έναν νεαρό μακάκα τηλεπαρουσιαστή, που ενώ κολάκευε δουλικά την Ελένη Μενεγάκη, κατήγγειλε τον υπουργό Νίκο Παππά πως τώρα φοράει ακριβό κοστούμι, ενώ παλιότερα πριν γίνει υπουργός φορούσε φθινό!

Σύμφωνα με τους οπαδούς του Κυριάκου, οι αριστεροί δεν δικαιούνται να φορούν καλά κοστούμια, ακόμη και όταν μπορούν να τ' αγοράσουν. Στο κάτω της γραφής δεν τού το αγόρασε η Ζίμενς, ούτε ο Χριστοφοράκος!

Η Φώφη και η Μαριλίζα

Ασφαλώς δεν είναι για λύπη η Φώφη Γεννηματά, αφού σαν αρχηγός του ΠΑΣΟΚ καλά περνά, αλλά τί λέει η καυμένη χωρίς ίχνος αιδούς;

Στις τρεις κινήσεις που θα έκανε το ΠΑΣΟΚ σε περίπτωση που γινόταν κυβέρνηση, αναφέρθηκε η πρόεδρος του κόμματος, η οποία εξαπέλυσε βολές κατά της κυβέρνησης για την πολιτική που ακολουθεί, ενώ δεν απέφυγε τις προσωπικές επιθέσεις εναντίον του πρωθυπουργού Αλέξη Τσίπρα, τον οποίο χαρακτήρισε «λαϊκιστή».

Πραγματικά πιστεύει άραγε η Φώφη ότι το ΠΑΣΟΚ θα γίνει κυβέρνηση;

Όνειρα γλυκά και απονήρευτα κα Φώφη, εκτός αν εννοεί «κυβέρνηση» σαν δεκανίκι του Κυριάκου.

Πιο έξυπνη η Μαριλίζα Ξενογιαννακοπούλου, λίγες ημέρες μετά το 2ο Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ και την παρουσία της σε αυτό, η πρώην υπουργός και γραμματέας του ΠΑΣΟΚ, με ένα εκτενές κείμενο που ανάρτησε στις 17 Οκτωβρίου στην προσωπική της σελίδα στο Facebook εκτιμά πως «οι Ευρωπαϊκές σοσιαλδημοκρατικές δυνάμεις που συνθηκολόγησαν με τον νεοφιλελευθερισμό και τη συντήρηση βιώνουν την παρακμή...».

Η πρώην υπουργός, επιχειρώντας να

δικαιολογήσει τη μεταπήδησή της σε άλλο πολιτικό φορέα (ΣΥΡΙΖΑ) επικαλείται «ευρύτερες προοδευτικές και αριστερές συμμαχίες» καθώς και τις εξελίξεις σε «Πορτογαλία, στο Εργατικό Κόμμα της Βρετανίας, στην διαπάλη στο εσωτερικό του Σοσιαλιστικού Κόμματος της Ισπανίας».

Καλό!

Ένας άνδρας κάθεται στον καναπέ του όταν ακούει τον πόρτα να χτυπάει. Ανοίγει την πόρτα και βλέπει ένα σαλιγκάρι να στέκεται στην βεράντα. Τότε αυτός το σπκώνει και το πετά μακριά. Τρία χρόνια μετά ακούει τον πόρτα να

χτυπά ξανά. Την ανοίγει και βλέπει το ίδιο σαλιγκάρι.

«Τι στο καλό σε έπιασε;», είπε το σαλιγκάρι.

Ακόμη ένα:

Τρεις τύποι που έχουν εγκλωβιστεί σε ένα ερημικό νησί βρίσκουν ένα μαγικό λυχνάρι, μέσα στο οποίο κρύβεται ένα τζίνι που τους χαρίζει από μία ευχή. Ο πρώτος άνδρας εύχεται να γυρίσει πίσω στο σπίτι. Ο δεύτερος, το ίδιο. Ο τρίτος άνδρας λέει:

«Νιώθω μόνος. Μακάρι οι φίλοι μου να γύριζαν πίσω».